

DIA A DIA

amb Déu

Núm. 249 2n trimestre 2018

UN LLOC DE PAU

*Pare nostre del cel,
santifica el teu nom,
vingui el teu Regne,
que es faci la teva voluntat
aquí a la terra com es fa en el cel ...*
(Mateu 6, 9-10)

Moltes vegades, en realitat, massa vegades, davant la pregària amb Déu em trobo demanant-li, amb sinceritat i desvergonyiment: *Pare que es faci la meva voluntat*. No m'amago, i no ho faig perquè sé que el Senyor veu el meu cor i sap perfectament que és el que vull i el que penso; crec que seria encara més hipòcrita dir que no vull el que vull, que no desitjo allò que anhe-lo. I també sé que el que demano ell ho vol, que vol justícia, que vol més amor, que vol que prevalgui la vida i es desterrí la mort. I és que no puc creure, malgrat la nostra realitat, que la voluntat de Déu sigui la meva dissort, que la seva resolució sigui la meva tristesa i el meu plor.

Però, la realitat és aquesta: que vida és un mar de llàgrimes; vivim rodejats de sanglots i amb ràbia continguda davant la injustícia, veiem la fam de felicitat i la vana recerca d'un lloc de pau; i aquesta no és la meva voluntat, i sé que tampoc és la de Déu. Perquè em nego a creure en plans divins que necessitin la meva desgràcia, ni la de qualsevol; em nego a replicar davant el dolor aliè: *si és la voluntat de Déu ...*

Per això quan prego, amb sinceritat i desvergonyiment, li dic al Pare que, des de la meva petitesa, escolti la meva voluntat, perquè no és dolent

voler que la vida venci a la mort, que l'alegria inundi cada racó d'aquest món, que la justícia triomfi i la pau regni; no és dolent demanar que la malaltia quedi desterrada de la nostra realitat i que la desgràcia fugi del nostre davant. Perquè la voluntat de Déu era i és que aquest món fos el seu jardí, el nostre Edèn.

Però, no ho és; malgrat la voluntat de Déu, i malgrat la nostra. Per això, quan la realitat em bufeteja, quan el cor se m'inunda de llàgrimes i la tristesa m'empeny a cridar i fugir, torno a Déu i li dic: *sigues el meu recer, necessito el teu refugi, la teva abraçada*; i ploro amb ell, perquè malgrat la seva voluntat avui pateixo i tinc por.

No hi ha paraules que puguin explicar el perquè de masses coses, no hi ha arguments que puguin justificar el que succeeixen a les nostres vides i al nostre voltant, no hi ha explicació plausible pel perquè de tot plegat; però hi ha la promesa de Déu: *pots confiar en mi*. I encara que moltes vegades ens costi, i no hi hagi raonaments fonamentats que ens responguin, podem dir amb el salmista: *Tu que vius a recer de l'Altíssim i fas nit a l'ombra del Totpoderós, digues al Senyor: «Ets la muralla on m'emparo, el meu Déu, en qui confio.»* (Salm 91, 1-2).

Davant la desesperança, la tristesa i la por, som cridats a refugiar-nos entre els braços del nostre Pare, a confiar en la promesa de la seva Paraula: *Jo sóc amb vosaltres, en tots els moments, dia rere dia fins a la fi del món* (Mateu 28, 20).

Marta López Ballalta

E.P.B.C. (ESGLÉSIA PROTESTANT DE BARCELONA CENTRE)
c/ dels Tallers, 26 - 08001 BARCELONA - 93-318 97 98
Compte bancari: Triodos Bank c/c: **1491 0001 28 202713032**

CULTES 2n trimestre 2018

<i>Diumenge</i>	<i>PREDICADOR</i>	<i>DIACA/AJUDANT</i>	<i>ORGANISTA</i>	<i>butlletí</i>
01/04/2018	Marta López	Eliseo Navarro Cristina Akamba	Robert	Caroli
08/04/2018	Marta López	Esther Rión Marta Freixes	Esther	Rubèn
15/04/2018	Marta López	Pepita Sánchez Marta Huch	Elies	Alícia
22/04/2018	Marta López	Lluïsa Braña Anna Plantada	David	Samuel
29/04/2018	Samuel Fabra	Elia González Abel Garcia	Esther	Caroli
06/05/2018	Marta López	Lídia Guinot Elisabet Cortés	Robert	Daniel
13/05/2018	Judit Pallàs	Eliseo Navarro Cristina Akamba	Elies	Rubèn
20/05/2018	Marta López	Esther Rión Marta Freixes	David	Alícia
27/05/2018	Marta López	Pepita Sánchez Marta Huch	Esther	Samuel
03/06/2018	Marta López	Lluïsa Braña Anna Plantada	David	Caroli
10/06/2018	Joel Cortés	Elia González Abel Garcia	Robert	Daniel
17/06/2018	Marta López	Lídia Guinot Elisabet Cortés	Esther	Rubèn
24/06/2018	Marta López	Eliseo Navarro Cristina Akamba	Elies	Alícia

Diumenge 1 abril Efesis 1, 1-3

T'arriba aquesta paraula. A l'hora del Dia a Dia amb Déu. Hora quieta? O potser en prou feines tens temps per fer una lectura ràpida?... Procura fer abstracció de tot. Obrir el teu cor, el teu pensament, tota la teva vida, a aquesta realitat: "Ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel". Benediccions espirituals... Per un moment, pensa, creu, que no tot es resumeix a allò que ets capaç de copsar amb la ment o amb els sentits. Una Paraula justa, ben dita, perfecta t'arriba, en Crist, i et dona vida. Ve de dalt. Has de callar per rebre-la. Obrir el teu esperit per sentir-te envoltat per ella.

Dilluns 2 abril Efesis 1, 4-6

Escollits abans de crear el món. Déu, a l'origen de tot, a l'inici del seu acte creador, quan tot és desordre i buidor, tohu bohu, ja ha escollit estimar. La creació de Déu està presidida per una decisió d'amor. "que dona glòria i lloança a la gràcia que ens ha concedit". És a dir, en Crist, la gràcia de Déu pren consistència, pren cos. Jesucrist encarna la gràcia. Així se'ns ofereix a l'experiència perquè puguem percebre amb tots els registres del nostre ésser que la vida ve d'aquesta decisió primera i original a favor de l'ésser humà.

Dimarts 3 abril Efesis 1, 7-8

Pensar que Déu ha donat la vida. En el sentit més fisiològic: la sang ha estat vessada. La sang, en circular, que alimenta i dona vida al cos. Vida en el sentit més humà. Vida de Déu a la terra, en el món. Vida abundant que desborda. No per caure en una exaltació morbosa del Crist sanguinolent. Més aviat per convidar-te a rebre la Gràcia, fruit d'una decisió d'amor a favor teu. Per poc que puguis entendre-ho, per poc que la teva raó s'inclini davant d'aquesta realitat, Déu t'haurà concedit saviesa. Mira la realitat, la teva, la més propera, des d'aquesta òptica.

Dimecres 4 abril Efesis 1, 9-10

Pensar que en Crist tot es compleix. En les dues dimensions: espai i temps. El temps pren la màxima amplitud. Quan l'apòstol parla de la plenitud dels temps, en el fons parla de l'eternitat. En Crist l'eternitat es manifesta en la temporalitat dels homes. L'infinit ve a trobar-lo en la seva finitud. I en Crist totes les coses creades s'uneixen, les del cel i les de la terra. Desapareix la separació entre els dos àmbits, l'humà i el diví. Cel i terra es troben. Déu es fa home. La separació entre el que és sagrat i el que és humà desapareix. Reconciliació. Aquesta és una veritat revelada. No és secreta, ni reservada. La pots conèixer.

Dijous 5 abril Efesis 1, 11

No t'has quedat fora. La decisió de Déu a favor de l'humà no té límits. Tothom se'n pot beneficiar. No hi ha exclusió. I el Pare del Cel, en Crist, es dona a conèixer com el de la paràbola del fill i el pare pròdigs. L'herència es renova. Malgrat que tantes vegades la malgastes. Tal com diu Dietrich Bonhoeffer. Quantes vegades malbaratem la gràcia a cops de contradiccions, de dubtes, de pors i de decisions mediocres. Quantes vegades malbaratem la Gràcia perquè ens porta massa lluny en les nostres renúncies. La Gràcia és cara.

Divendres 6 abril Efesis 1, 12

Glòria. En hebreu **כבוד** cavod = allò que té pes, que és consistent, que perdura en el temps. Ets lloança de la seva glòria quan reconeixes Déu com a Senyor de la teva vida. Quan la teva seguretat la cerques en Ell, quan tot en tu, pensaments, sentiments, decisions, es fonamenten en Ell. Déu de totes les coses, les de dalt i les de baix. Déu que tot ho és. Ets lloança de la seva glòria quan el reconeixes com aquell que "és el que és". És a dir quan el perceps com el que constantment s'esdevé. Un constant esdeveniment de vida plena per a tu.

Dissabte 7 abril Efesis 1, 13

I tot això arriba fins a tu en forma de paraula, en forma de veritat, en forma d'evangeli = bona nova. Una proclamació. Com antigament la del pregó a la plaça. Tothom corria a escoltar-lo. I tu escoltes la paraula... per escoltar-la de debò has de fer silenci, deixar que s'esdevingui acte en tu, acció creadora; deixar que la paraula s'esdevingui força en tu, moviment. Així serà la Paraula i Esperit Sant. Els dos et portaran a conèixer la vertadera dimensió del Crist, logos de Déu. Posa-hi el cor. Digues sí a aquesta realitat. I com més l'experimentis més quedaràs marcat.

Diumenge 8 abril Efesis 1,14

Per l'Esperit el Déu que s'esdevé, és a dir el que és vida en constant emanació, es comunica, per l'Esperit la Paraula esdevé acció. Per l'Esperit coneixes, saps, tens la certesa de la vida plena, de la salvació que hi ha en Crist. Has estat marcat pel segell de l'Esperit. El segell et certifica com a hereu. Ho tens per segur. Tens la penyora. Tens la seguretat que no estàs exclòs, perquè pertanyes a Déu, has estat "redimit", és a dir has passat de la condició d'esclau a la llibertat del fill. I només a Ell dones Glòria.

Dilluns 9 abril Efeſis 1,14

Després del càntic en el que l'apòstol expressa la grandesa de les benediccions de Déu, de la seva obra, de la seva bona voluntat envers els homes, i de l'acció de l'Esperit Sant que aporta certesa i lloança; l'Apòstol adopta un altre to més directe. S'adreça a la comunitat d'Efes. Un bon exercici pot ser el de posar-se en el lloc de la mateixa comunitat. I aleshores pensem que les paraules s'adrecen a nosaltres. Provem l'exercici?

Dimarts 10 abril Efeſis 1,15-16

L'apòstol té goig, i sent agraïment per un doble motiu: la fe i l'amor que hi ha en la comunitat d'Efes. Fe i amor. En una comunitat les dues coses van juntes. La fe comporta amor a tots els germans, "tots els del poble sant". Un amor real, no fingit. Fe i amor que donen fruits. Potser en un exercici de penediment, tota comunitat cristiana, en situació de crisi s'ha de preguntar si en ella es donen els dos aspectes. I l'apòstol prega per la comunitat. Sap que la fe i l'amor, en una comunitat sempre es troben en equilibri. Són fràgils. Hi ha cops que el poden trencar.

Dimecres 11 abril Efeſis 1,17

Comprendre la revelació per conèixer de veritat qui és el Crist. Comprendre la veritat. Un procés racional. Es pot pensar que tot esforç en aquest sentit serà en va. Si entenc el fet de comprendre la revelació com un exercici racional, les possibilitats són poques. La revelació es mostra com a misteri, impossible d'abastar completament. Comprendre és definir, és conèixer. Quan intento comprendre les realitats de fe, més es posa de manifest la insuficiència de la raó. La revelació com a misteri sempre se m'escaparà. De quina comprensió parla l'apòstol?

Dijous 12 abril Efeſis 1,17

Comprendre la veritat. Procés, doncs, inútil? No del tot. Un exercici que sempre té els seus límits. El misteri infinit aviat esgota les possibilitats de la raó, però aquesta s'enriqueix en l'intent quan es fa des de la fe. Anselm de Canterbury, teòleg cristià de principis del segle XI, matisant el seu antecessor Agustí d'Hipona (s.IV), va dir: "No pretenc entendre per creure, sinó que crec per entendre." Per aquell qui busca la veritat, el camí comença per la fe, el primer de tot és creure; i continua amb l'esforç de la raó per comprendre la revelació. No creure seria presumtuós; no esforçar-se per comprendre el que es creu seria negligència.

Divendres 13 abril Efesís 1,18

L'apòstol demana que il·lumini la mirada interior del cor. No tot es resol en el procés racional. La comprensió no es desentén de l'acte de fe, més aviat es compleix amb ell. Entendre la comprensió com l'instant en el que la raó, il·luminada per la fe, abasta el misteri sense reduir-lo a categories purament racionals. Instant en el que pensament i experiència (el cor) es toquen i complementen. Tots els registres de la persona són sol·licitats a l'hora de cercar el coneixement de la veritat.

Dissabte 14 abril Efesís 1,19-20

Conèixer la veritat com a realitat experimentada, no tan sols raonada, com a realitat viscuda amb tota la seva consistència, és donar pas a l'obra de Déu "en nosaltres", amb el seu poder. Aquest troba la seva màxima manifestació en la resurrecció del Crist. El poder manifestat al matí de Pasqua és el mateix que obra "en nosaltres". La resurrecció viscuda en el teu dia a dia, no és tan sols un esdeveniment únic ocorregut en un moment determinat de la història. El mateix poder que ressuscita el Crist actua en el teu present. Deixa't portar per aquest poder.

Diumenge 15 abril Efesís 1,21

Força de resurrecció en el teu dia a dia. No només un esdeveniment localitzat en el espai-temps. També Crist assegut a la dreta dalt del cel. La veritat revelada ho abasta tot: terra i cel, passat i futur. Present aquí en l'instant en què comprens amb el cor i la ment, present per sobre de totes les coses. Present en el teu temps, al costat teu en totes les teves històries, i al mateix temps omplint l'ordre de les coses creades. No hi ha res per sobre del Crist, ni potències, ni autoritats, ni sobirania, ni éssers creats. I això per l'Eternitat.

Dilluns 16 abril Efesís 1,22

El Crist, cap de l'Església. Deixa, si pots, el ritme, i els sorolls als que tant estàs avesat, i calla. Pensa i creu, per un instant, que com a creient formes part d'un cos, del qual Crist és el cap. Pensa en aquesta imatge i el seu significat. En ella sempre hi ha una exhortació a la unitat dels membres, a posar en pràctica el perdó, a gosar la reconciliació. Tot per al compromís i la cooperació en la missió. Deixa't guiar en el Crist. Deixa't moure pel seu Esperit. Com a comunitat cristiana, ens atrevirem a viure un Evangeli conseqüent i radical?

Dimarts 17 abril Efesis 1,23

El cos es mou en la direcció que es decideix en el cap. Els membres fan allò que el seu cap els ordena. Membre/Cos/Església, el cap te/ens indica un rumb molt clar. Si el seguissis/seguíssim, com a cos ben coordinat, amb objectius comuns, amb il·lusió, amb compromís a favor de la vida, acollint el goig, compartint esperança, passant a l'acció, afegint perdó, oferint respecte, Membre/Cos/Església, si tot això fos així, fregaries/fregariem, potser, com amb la punta del dit, la plenitud d'Aquell qui omple totes les coses. I series/seriem feliç/feliços.

Dimecres 18 abril Efesis 2,1-6

Hi ha un abans i un després. En altres temps... mort; ara... ressuscitats en Crist. Entre el passat i el present: Déu, "ric en misericòrdia", estima amb un amor infinit. Creure aquest amor, Senyor, deixar-me portar per ell, deixar-me vèncer per ell en les meves contradiccions, en el meu orgull. En Crist, Senyor, tu dius la Paraula que m'aixeca, que em ressuscita de les meves inèrcies, les que pateixo i les que infligeixo; les que suporto, i les que provocho; les que m'ail·len, i les que em porten a excloure. Vull Senyor viure la vida segons la teva Gràcia abundant. Deixar de viure en una lluita constant contra els altres i contra mi mateix.

Dijous 19 abril Efesis 2,7-10

Salvats per Gràcia, per la fe: un do de Déu. Passem la vida, busca-raons empedreïts, pensant que la salvació ens la fem nosaltres. I no és així. Tot ve de Déu. La fe: do de Déu. En aquesta recerca constant d'autojustificació no hi ha res que puguem fer per nosaltres mateixos. Perquè, si hi ha bones obres, han estat preparades per Déu en Crist. Per això, la vida del cristià és l'antítesi de la de l'heroi carregat d'honors i de medalles. Tu, estimant i confiant, lliurat a la fe, sempre contradictori, sempre justificat; descentra't, doncs, de tu mateix. Viu per Gràcia.

Divendres 20 abril Efesis 2,11-13

Un cop més, un abans i un després. En altres temps: lluny, "pagans"; ara apropats per la sang del Crist. Abans sense promesa. Ara amb esperança. I tu, en quin cantó et trobes? Estàs segur que estàs lliure de paganisme? Considera el teu entorn, el més proper i comença a comptar els déus fets de mans d'homes. Són més del que et penses. I els tens ficats a casa. No, ja no estan en un racó amb l'espelmeta al costat perquè t'agenollis davant d'ells. Alguns són invisibles, per això la seva influència és encara més perniciosa. Compte, que no et dominin.

Dissabte 21 abril Efesís 2,14-15

Al temple, a Jerusalem, els pagans tenien un espai reservat més enllà del qual no podien passar. Tota separació entre purs i impurs, bons i dolents, creients i no creients, és fictícia. Ningú es troba en els extrems. Transitem per la vida entre bondat i maldat, veritat i mentida, amor i odi, fe i dubtes. No fer diferències. No hi ha mur. Tots els humans tenen accés. Fer comunitat és deixar entrar, acollir, integrar sense prejudicis. Deixar derruir els murs que a vegades construïm, a cops de prejudicis: drets adquirits, maledicència, etiquetes. Fer comunitat és respectar un espai que és obert per a tothom.

Diumenge 22 abril Efesís 2, 16

Si tan sols ens prenguéssim aquesta paraula seriosament. Que de pressa passa la setmana santa, i que lluny se'n van els bons propòsits que ens podríem fer a partir dels fets que es commemoren! Cal escoltar bé la Paraula, perquè ella és una clara exhortació a la pau i a la reconciliació. Ha mort a la creu per reconciliar i per unir. La creu, una fita ben clara. No ens en podem desdir.

Dilluns 23 abril Efesís 2,17 – 18

Anunciar la pau, a prop, i lluny. No hi ha fronteres. Els qui eren a prop, el poble d'Israel. Els qui eren lluny, els pagans. No hi ha diferències. No hi ha privilegis exclusius per als primers; i els segons no estan en el que seria una segona fila. Anunciar la pau, i viure-la! Senyor, portant-la més enllà de les fronteres que poso en el meu cor i en el meu enteniment a l'hora d'estimar i de relacionar-me amb els altres.

Dimarts 24 abril Efesís 2, 19

La comunitat integradora està en el moll mateix de l'os. Un os que a vegades es fa difícil de rosegar. Perquè ens porta molt, molt més lluny del que nosaltres voldríem. En Crist no hi ha estrangers ni forasters. No hi ha diferència entre els qui són d'aquí i els qui venen d'allà. Ningú se'm fa estrany, i ningú no se sent estrany. Tots ciutadans d'un mateix poble.

Dimecres 25 abril Efeſis 2, 20

Formem un edifici. Arrenglerats a la pedra angular. La pedra angular és la primera pedra que es posa. Els antics constructors consideraven que la primera pedra havia de ser aquella que es trobés en l'angle est de l'edifici. La pedra angular és aquella pedra a partir de la qual s'arreglerarà tota la resta. I a partir de la qual tot l'edifici s'anirà fent. I en l'edifici totes les pedres són importants, cada una té el seu lloc, cada una contribueix a la glòria del Crist.

Dijous 26 abril Job 1,1-7

Aquest és l'escenari. La cort celestial es reuneix, i com aquell que no diu res apareix l'acusador. Literalment és "satanás", que vol dir: també "adversari". La pregunta: ¿I tu, d'on vén's?, ja el presenta com un element estrany. Com si digués: ¿i tu què fas ara per aquí? Dona la idea que l'acusador és aquell que mai saps quan ni com pot arribar, es presenta de manera insospitada, quasi sense fer-se notar. Ningú l'ha convocat, i es fica al mig descaradament. Ve de donar voltes per la terra. Va a la seva, solitari, al marge de tot. Sempre a punt per fer mal.

Divendres 27 abril Job 1,8 – 12.

Febrer de l'any 1968. El pare va arribar a casa d'un dels seus viatges. Portava, com feia habitualment, un exemplar de revista "Paris Match". Hi havia un reportatge sobre un terratrèmol que hi havia hagut a Sicília. En una de les fotos es veia un home mirant cap al cel, amb el puny aixecat, i amb cara de desesperació i ràbia. Si és trist recordar-se de Déu només quan les coses van malament, encara ho és més recordar-se'n per maleir-lo. Quin buit tant gran hi ha d'haver respecte a Ell per arribar a aquest extrem! És la lògica de l'adversari.

Dissabte 28 abril Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 32

Senyor, mestre del temps, fes que cada dia estigui disposat a donar-te el temps que tu em dones. Senyor del temps, ajuda'm a trobar, cada dia, el temps de trobar-te i escoltar els altres, el temps d'admirar i el temps de respirar, el temps de callar i el temps de parar-me, el temps de somriure i el temps de donar gràcies, el temps de reflexionar i el temps de perdonar, el temps d'estimar i el temps de pregar. Senyor, mestre del temps, et dono totes les hores d'aquest dia, i tots els dies de la meua vida, fins el moment en el que el meu temps aquí a la terra s'acabi. ERF

Diumenge 29 abril Job 1,13 – 22.

El Senyor ho dona, ell mateix ho pren. Beneït sigui el seu nom. Passi el que passi: beneït sigui el nom de Déu. La relació amb Déu no té res de comercial. No hi ha proporcionalitat. L'autor del llibre de Job porta la reflexió fins a l'extrem: Ell dona, Ell pren. Beneït sigui. És a dir: en Déu s'exposa el teu agraïment més gran per tot el bé que en la vida trobes, com també en Déu s'exposa la teva necessitat més profunda. Res de mal diràs d'Ell.

"B(i)endecirás". No tocaràs per malmetre'l, l'àmbit, el reducte d'última confiança.

Dilluns 30 abril Job 2,1-10.

Torna l'acusador a la cort celestial. I Déu que un cop més crida la seva atenció cap a la integritat de Job. "Per salvar la pell, l'home s'ho juga tot" – diu l'adversari. En el fons vol dir que només la por a la mort fa que Job es mantingui íntegre i no maleeixi Déu. I en la dona es personifica l'última de les temptacions: "Maleeix Déu, i mor d'una vegada": el menyspreu de la vida. Maleir Déu precisament és això, sortir de l'àmbit en el que sigui bo, o sigui dolent el que et passa, sempre hi ha en Ell vida. L'amor a Déu ens manté fermes en l'amor a la Vida.

Dimarts 1 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Éditions Olivétan. p. 30

Pregària. Déu de bondat, obre les meves orelles, que jo escolti la teva paraula, que la senti dins del meu cor, i que em deixi transformar per ella. Obre la meva boca per poder lloar-te i cantar-te per tot el que fas. Pel teu Esperit Sant, fer-me capaç d'aixecar els altres i encoratjar-los: que les meves paraules siguin paraules creadores de relació, paraules que guareixin i consolín, que alliberin i reconciliïn; paraules capaces de revelar nous horitzons, obrir el cel, i fer que tots puguin copsar que n'és de preciosa i única la seva vida. Anselm Grün.

Dimecres 2 maig Lluc 12,49-52.

Quantes vegades, defensant la moral tradicional, la família apareix com un pilar de la societat. L'ideal de la família amorosament correcta impera. Jesús, en canvi, sembla que aquí li dona un cop ben dur. Des de la radicalitat, en el seguiment de Jesús, tot pot quedar en suspens, fins i tot aquells ideals més purs, i els costums més nobles. En la recerca del Regne de Déu tot entra en crisi. Fins i tot allò que es considera més sòlid.

Dijous 3 maig Lluc 12,49-52

Si jo, un dia, per obeir qui sap quin anhel de sublimes utopies, ho deixo tot, se'm tractarà d'irresponsable. No hauré actuat bé. Faré mal a la família. Jesús està dient que fins i tot allò que sembla més estructurat, el lloc en el que l'individu construeix la seva identitat en relació amb els altres i la seva seguretat, aquest lloc, en la perspectiva del seguiment de Jesús, treballant per la pau, la justícia, l'equitat, l'amor als altres, pot quedar en segon terme. I ha passat, i passa. Senyor, ajuda'ns a fer famílies unides en el compromís, amb Tu, per un món millor.

Divendres 4 maig Lluc 12, 54-56

En el fons sabem el significat del què està passant. I la nostra hipocresia està en no fer res per evitar, denunciar, canviar. Sabem que el món en el que estem, la societat que formem és injusta, carregada d'errors, inhumana, i sabem el que cal fer per començar a canviar-la. Deixar de participar en certes coses, i començar a treballar, des de baix, per canviar-ne d'altres. Jesús està dient que en el fons no és tant difícil de veure on són els errors. El més difícil és ser conseqüent i passar a l'acte per començar a corregir.

Dissabte 5 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 28

Senyor, vull lliurar-te tot el que em pesa i m'impedeix seguir-te. Em crides a ser un artesà del teu reialme, i estic preocupat per les meves pors i les meves riqueses. Em crides a posar-me en marxa seguint-te a tu, i estic agafat per les meves rutines. Em crides a gaudir de la vida de l'Evangeli, i em tanco en les meves tenebres i en els meus morts. Em crides a llaurar el camp del món i tinc la nostàlgia d'un passat en el que tot era millor. Senyor, perdona'm. I dona'm la teva llibertat, el teu coratge i la teva joia, per aprendre, ara i sempre, a esdevenir el teu deixeble.

Diumenge 6 maig Lluc 12, 57-59.

"Discerniu vosaltres mateixos el que convé fer". I l'exemple del plet diu molt, en relació amb la societat i les seves injustícies. Potser ho estem veient. Hem deixat fer, hem deixat que es construís una societat basada en el lucre, en el màxim benefici en el mínim de temps, hem deixat fer una societat basada en el consum irracional. I no l'hem jutjat, hem deixat fer. Ara ella mateixa, des del seu desordre, amb tots els seus desequilibris... ens jutja a nosaltres. Era urgent fer alguna cosa... no s'ha fet. Ara és tard.

Dilluns **7** **maig** **Lluc 13, 1-5.**

Fets sagnants, esdeveniments desastrosos. Podríem dir... injustícies, terrorisme, desastres naturals, accidents. Quin mal han fet? Són culpables, les víctimes? Per què els ha vingut a sobre el mal? Jesús trenca aquesta lògica. No s'han de buscar raons. Com tampoc has de passar el teu temps xafardejant sobre les desgràcies dels altres, els seus errors i els seus pecats. Mira els teus propis pecats. I converteix-te. Tots som culpables. Tots ho hem de reconèixer, i aprendre a compartir la vida amb la misericòrdia de Déu en el cor, a la mirada i als llavis.

Dimarts **8** **maig** **Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 35**

Pregària. Senyor, no deixis que ens acostumem a les nostres separacions. Guarda'ns de considerar "normal" el que és un escàndol per al món, i una ofensa al teu amor. Manté viva en nosaltres la consciència del pecat que divideix el que tu has unit. Allibera'ns de les nostres estreteses, rancúnies, prejudicis. Ensenya'ns a reconèixer els dons de la teva Gràcia en tots aquells que et busquen. Aprofundeix la nostra fidelitat a la teva Paraula, i guarda'ns lúcids i disponibles en les teves mans. ERF

Dimecres **9** **maig** **Lluc 13, 6-9.**

Jesús va deixar el conte inacabat. Què va passar amb la figuera? Però l'ensenyament és clar. "Fe no és esperar... fe no és somiar... fe és penosa lluita per l'avui i pel demà... fe és un cop de falç, fe és donar la mà... la fe no és pas viure d'un record passat". Si no treballes la teva terra, si no dediques temps als teus arbres, difícilment donaran fruit. Fins i tot les coses més simples necessiten que els hi dediquis un temps. Barreja amor en la terra del teu àmbit, treballa'l bé, i no t'hauràs de penedir de res.

Dijous **10** **maig** **Lluc 13, 10-13.**

"Anava encorbada". I no cal que es vegi. A vegades és el nostre cor o el nostre esperit que estan per terra. Afeixugats per... la malaltia... el dolor... un problema... tensions... "Una malaltia produïda per un esperit". Quelcom d'irracional s'instal·la en la vida. Quan un problema pren arrel senzillament en un cor tancat pel dolor i la por, aleshores vénen hores baixes. Mirada fosca. Ulls a terra. Jesús arriba. Quedes lliure... del teu dolor, de la teva por... tranquil, tranquil·la, tot està bé. I pots començar a aixecar els ulls i tornar a estar amb els teus, estimant-los.

Divendres 11 maig Lluc 13, 14-17

Jesús se salta la norma. Per què? Perquè ha deixat d'acompanyar la vida. La norma si facilita la vida és bona, quan esdevé un pes feixuc que la condiona o l'exclou, malament. Si per mantenir l'ordre hem de fer que tot quedi encarcerat, immòbil, ens trobarem al final com en un taüt. Morts en vida. Jesús tot i sent dissabte, posa vida, renova el cos i l'esperit d'aquella dona. I això és el més important.

Dissabte 12 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 37

Pregària. Et donem gràcies, Déu i pare nostre, per haver-nos creat tan diferents els uns dels altres. Les nostres cares tenen tots els colors, i la teva llum passa per sobre de la seva varietat. Et donem gràcies per haver-nos donat diversos llenguatges. Tu així multipliques, en l'expressió de l'ésser humà, la recerca de la teva cara. Et lloem, Senyor, perquè ens permetes de descobrir-nos els uns als altres i de descobrir, així, la joia de trobar-nos.

Diumenge 13 maig Lluc 13,14-17.

La reflexió d'abans d'ahir, és cert, ens obre molts interrogants: relativisme?, concessions davant del mal?, dit en llenguatge popular "passotisme"? Potser la clau de comprensió està en el sofriment d'aquell que no havent escollit les seves circumstàncies es troba al mig d'uns paràmetres de moralitat, o enmig de normatives que afegeixen encara més sofriment al que ja li toca viure. Jesús, abans de defensar la llei, és compassiu, fins a tal punt que actua amb certa "deshonestedat" en relació amb la llei. Sigueu misericordiosos...

Dilluns 14 maig Lluc 13,15-16.

Jesús posa en evidència les nostres contradiccions. Que fàcilment, a l'hora de defensar les normes, tanquem els ulls davant de les nostres pròpies incoherències. Quan el seguiment radical de Jesús no és una opció assumida amb totes les conseqüències, hem de tenir la humilitat de reconèixer que estem en un terreny molt relliscós. Hi ha un perill, que com a creients acabem fent demagògia, parlem d'obeir el Mestre com si d'un eslògan es tractés. Senyor, fes que parli menys i actuï més. Sé que si ho faig entraré en un espai de goig i de llibertat.

Dimarts 15 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 29

Pregària. Et demano, Senyor Déu, paraules, àncores per a l'esperança.

Et demano, Senyor Déu, que sacsegis els meus dies, que sacsegis les meves nits per al servei dels altres i del teu nom.

Et demano, Senyor Déu, preguntes i exigències que m'orientin cap a la Vida.

Isabelle Gerber.

Dimecres 16 maig Lluc 13,18-19.

Les grans coses comencen i es fan a poc a poc, en el secret, a l'ombra, des de l'anonimat. I el més important és veure els fruits. El Regne de Déu està en aquest anhel de justícia, de pau, de solidaritat, d'amor que sempre portes a dins. Fes que aquestes llavors germinin, i creixerà en tu, de manera tan imperceptible que els fruits que en recolliràs els rebràs com un regal d'insospitada grandesa. Ara, va, fes el primer pas.

Dijous 17 maig Lluc 13,18-21

Es fa la massa del pa, amb llevat, aigua, farina. Es deixa reposar... i el llevat actua. La massa puja, augmenta de volum, creix. Així és amb el Regne del Cel. L'hem de deixar reposar en nosaltres. És a dir: prendre temps per rebre'l, per deixar-lo actuar des de dins. Sentir que una força ens empeny. Interioritzar els valors del Regne i passar a l'acte quan arriba el moment.

Divendres 18 maig Lluc 13,22-30

Llegeixes. Ho fas racionalment. La teva lectura té poc de vital. Si no fos així et quedaries absolutament descol·locat, i una gran inquietud, per no dir angoixa podria fer niu en el teu cor. Però, en el fons, la salvació, et preocupa? Jesús desactiva la qüestió. És com si digués. No hi pensis. No cal. No estàs aquí per imaginar cristians de primera (que entrarien per la porta gran), cristians de segona (que entrarien per la petita), i tota la resta (que, pobres!, no entrarien).

Dissabte 19 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 53

Preguar amb el meu cos, les mans juntes i obertes davant teu. Assegut, de genolls, dret, per dir-te gràcies, demanar-te perdó, meditar la teva Paraula.

Preguar amb el meu esperit, entrar en diàleg, tenir un intercanvi amb tu, confiar-te la meua vida, les meves preocupacions, i acollir les teves interpellacions.

Preguar amb el meu cor, dir-te de quina manera confio en tu, i encomanar-te les penes i les alegries d'aquells a qui estimo; i dir-te, un cop més, que en la meua vida, Tu ets important.

Diumenge 20 maig Lluc 13,22-30

Al final els qui en principi podries pensar que entren, no entren, i en canvi els qui mai hauries pensat que tenen entrada, sí que entren. Esforça't per entrar per la porta estreta. És a dir: com a cristià, accepta la teua mediocritat. Mai seràs prou bo per entrar per la porta gran. Deixa de fer classificacions. Elimina l'orgull amb el que et compares amb els "dolents", els que tu exclous de la llista de convidats. Perquè al final potser has de pensar que tots hi entraran. Els del final de la llista seran els primers...

Dilluns 21 maig Lluc 13,22-30

Però... si és així... Si tots entraran... No és just!. Sí que ho és. És la justícia del Regne. És la justícia de l'amor, la del perdó. La justícia de la Gràcia. Converteix-te a aquesta justícia que fa que cada dia sigui una nova oportunitat per viure, arrelat a la vida, fent fora deliris de perfecció, i gaudint de l'amor, de la joia, amb els altres, amb Jesús, que et convida a creure en el Déu que estima sense mesura.

Dimarts 22 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 57

Pregària. Voldria ser, Senyor Jesús, aquesta terra que tu pots conquerir. Voldria ser, Senyor Jesús, l'àmfora que tu pots omplir. Voldria ser, Senyor Jesús, la massa que tu fas llevar. Voldria ser, Senyor Jesús, l'oïda que s'obre a la teua veu. Voldria ser, Senyor Jesús, el company dels teus germans. Voldria ser, Senyor Jesús, una espurna de la teua claredat. A fi que sobre la terra es faci la teua voluntat.

Dimecres 23 maig Lluc 13, 31-33.

Si al final... això és així... i tots hi entren (cosa que el text no diu, però que es pot pensar). Quina ràbia! Els fariseus entren en escena. Tot i que aquests sembla que volen protegir Jesús. L'avisen que Herodes vol matar-lo. Però... aleshores... de què serveix que m'esforci en ser bo, en no fer el mal...? És que per més que t'esforcis, no ho seràs mai del tot. El que compta és ser fidel a Déu, gaudir, dia a dia, aixecant-te del terra que t'ha vist néixer, comptant amb l'absoluta gràcia que t'és donada per posar-te al servei de la vida. Assumint que no sempre ho faràs bé, però gaudint de la vida que es renova a cada instant.

Dijous 24 maig 2 Reis 2, 1-12.

Un món quasi fantàstic. Els autors de Harry Potter o d' El Senyor dels Anells no han inventat res. Eliseu abduït. Carro de foc. Els grups dels profetes, tots assabentats del que ha de passar, com si fossin tots una colla de druides, o de bruixots; les aigües que se separen, etc. Però jo em quedo amb el que Eliseu demana: "Que jo rebi del teu esperit profètic una doble part, la part de l'hereu". El millor que els pares podem fer pels fills és deixar-los un bagatge de saviesa, "el doble", el principi de la qual es troba en l'amor a Déu. Que els meus fills em superin en saviesa...

Divendres 25 maig 2 Reis 2, 13-18.

Segueixen els prodigis. Eliseu té el mantell d'Elies, i els mateixos poders. Les aigües se separen. Ha heretat... I els profetes que proposen fer una batuda per les muntanyes... Curiós. Abans tan saberuts, i ara tan ignorants. "No hi envieu ningú". Eliseu sap que Elies no tornarà. El Senyor se l'ha endut. Cal deixar marxar. Temps de dol? "No tornaràs mai més, però perdres en les coses i en mi de tal manera que em costa imaginar-te absent per sempre" M.Martí i Pol, Lletra a Dolors.

Dissabte 26 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 59

Pregària. En la pau del teu cor, Senyor, trobo refugi. Quan les preocupacions m'afeixuguen, quan l'esperança s'allunya, quan la por m'envaeix, prop teu, Senyor, em sento segur. Hi ha cops que és difícil de dir "sí", ser fort, i sentir-se segur. Per tant, em seria molt més fàcil ser-ho si cerqués la meva força en la teva, i la meva pau en la teva. Aude.

Diumenge 27 maig 2 Reis 4, 1-7

Desgràcia sobre desgràcia. El fort aixafa el feble fins al final. El profeta intervé. El tenir cura de les vídues forma part dels deures de caritat. I l'oli -element utilitzat per ungir els profetes i els reis, i que simbolitza la benedicció de Déu- es multiplica. Abundància. L'oli que no manca, n'hi ha tant que la dona i els seus fills podran viure del que queda després de pagar el deute. La generositat de Déu en favor dels qui l'estimen.

Dilluns 28 maig 2 Reis 4, 1-7

Tot el que la vídua ha de posar són els recipients. La benedicció de Déu arriba allà on hi ha recipients disposats a rebre-la. Imaginem que en una comunitat cristiana cada home, cada dona, cada creient, és un recipient disposat a rebre la benedicció de Déu i a deixar-se omplir de la seva abundància. A aquesta comunitat, la joia, la vida i els prodigis l'acompanyaran en el seu compromís.

Dimarts 29 maig Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 64

La meua vida: una ofrena: Senyor, quan tingui gana, dona'm algú a qui alimentar. Quan tingui set, dona'm algú a qui refrescar. Quan tingui fred, algú a qui vestir. Quan estigui en la tristesa, dona'm algú a qui aixecar de nou. Quan em senti afeixugat, carrega'm amb el pes dels altres. Quan necessiti tendresa, fes que algú me'n demani. Que la teva voluntat sigui el meu aliment, la teva gràcia la meua força, i el teu amor el meu repòs. Que el teu Reialme sigui la meua esperança. Communauté de Pomeyrol.

Dimecres 30 maig 2 Reis 4, 8-12

La proverbial hospitalitat encara tradicional en països orientals, o africans. Cultures menys "carregades" que la nostra. La societat occidental ha caigut en una cursa desenfrenada pel mínim esforç, màxim benefici, màxima felicitat. Ens estem convertint en individus, o com a molt petites cèl·lules absolutament tancades respecte al nostre voltant. No sabem el que ens perdem quan ens tanquem dins de les nostres bombolles de confort privat. Però... les coses canviaran?

Dijous 31 maig 2 Reis 4,13-17

Ella no necessita res. Viu sense dificultats entre els seus. Però potser porta una tristesa en el seu interior. Callada, silenciada per anys i anys de decepció acumulada. El fill desitjat no arriba. El profeta treu el tema: “no tens fills”. Ressorgeixen els sentiments: “No m’enganyis”. Com si digués: “No, no desvetllis el desig, que ja he deixat d’esperar, no vull més decepcions”. Però l’inesperat arribarà. Mantenir-se sempre a l’aguait d’un canvi, no apagar el desig ni la il·lusió. Amb Tu, no desisteixo, espero confiadament.

Divendres 1 juny 2 Reis 4,18-30

Malgrat tot, engany: “Que te’l vaig demanar, jo, un fill, Senyor meu?” Sobta el silenci de la dona. Ni tan sols el marit s’assabenta de la mort del fill. Ni el criat d’Eliseu, en arribar. Resposta de la dona: Tots bé! No hi ha paraules. No hi ha plors. Només un gest: als peus del profeta. Aquí no res de: “Déu ha donat, Déu ha pres, beneït sigui el seu nom”. Aquí: Déu ha donat contra tota desesperança, Déu pot tornar a donar. Mantenir la flama de la fe en tota circumstància.

Dissabte 2 juny Livre de Prières, Société Lutérienne. Éditions Olivétan. p. 65

Allunya de mi aquest amor entusiasta, que puja com l’escuma, i desapareix en un instant. Envia’m l’amor fresc i pur com la pluja, que beneeix la terra assedegada i omple les gerres d’argila de casa meua. Envia’m l’amor que voldria perdre’s fins el fons de l’èsser, i des d’allà ressorgir en una saba invisible, a través de les branques de l’arbre de vida, donant el dia als fruits i a les flors. Envia’m l’amor que guarda el cor en plenitud de pau.
Rabinadath Tagore.

Diumenge 3 juny 2 Reis 4, 31-37

La dona, obstinadament, lluita. No deixa anar Eliseu. Sembla com si en aquesta història hi hagués hagut un error de càlcul. El profeta diu al seu criat: “El Senyor m’ho havia amagat, no m’ho havia revelat” (v.27). La dona fa sentir al profeta que és responsable d’aquella vida. Ell ha donat, quan ella ja no esperava. Ell ha donat venent la por al desengany. El fill que ja no esperava ha vingut. Ara no es rendeix. Ell ha de seguir donant. Ella es prosterna als peus del profeta. Un gest de profund agraïment.

Dilluns **4** **juny** **2 Reis 4, 38-41**

La sopa feta malbé per un error en els ingredients. Se'ns fica al mig un element amb el que no hi contàvem, i hem de reaccionar a temps per no malaguanyar la circumstància en la que ens trobem. Ja sé que no sempre trobem la solució tant fàcilment com Eliseu; però, potser el sentit de la història està en dir-nos que en tota circumstància davant de l'ingredient inesperat cal reaccionar a temps. Fora pors. Les lamentacions de res serveixen. Tan sols queda actuar de seguida.

Dimarts **5** **juny** **Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 67**

Senyor, segueix donant-me, perquè pugui compartir. Segueix perdonant-me perquè sàpiga ser indulgent. Segueix cridant-me perquè no em tanqui en mi mateix. Segueix demanant-me perquè no capitalitzi. Segueix sacsejant-me perquè no m'instal·li. I sigues pacient amb el teu servidor, perquè no es cansi de servir-te. Adaptació d'una pregària de San Gregoire de Nazianze.

Dimecres **6** **juny** **2 Reis 4, 42-44. Mateu 14,13-20**

Em va sobtar, el dia en què la meva àvia, comentant la multiplicació dels pans i dels peixos em va dir: "En el fons potser no hi va haver cap multiplicació. Potser el que va passar és que escoltant Jesús, la gent va quedar tan satisfeta que no van sentir la necessitat de menjar". Què és millor, creure el miracle dient que per a Déu tot és possible, o trobar-li un sentit. Quin Déu necessito, un mag prestidigitador o un Déu davant del qual la raó no té perquè doblegar-se. No m'he de tancar a cap dels dos.

Dijous **7** **juny** **Mateu 14, 13-29.**

És curiós que en aquesta narració no hi ha cap menció de la gana de la gent. Hi ha sobretot el sentit pràctic i raonable dels deixebles. Es fa tard, i, lògicament, la gent ha de tenir gana. Per tant, ja és hora d'acabar. I Jesús ho trastoca tot. Quantes vegades ens deixem trastocar ni que sigui una mica en els nostres costums quotidians, horaris, rutines, per obrir espais en els que podem sortir alimentats de joia, de germanor, de paraula compartida, d'amor, d'experiència amb Déu, viscuda amb els altres?

Divendres 8 juny 2 Reis 5, 1-7

Que curiosa la reacció del rei d'Israel! S'ho pren malament que el rei dels arameus li demani ajuda per un problema sanitari. I hi veu una trampa. És clar: Ara jo no el podré curar, i em declararà la guerra! No sap que tot ve d'una noieta israelita. Captiva, però sense cap sentiment de revenja, ha pensat que el profeta pot curar el seu senyor. La noia passa de raons d'estat o de sentiments patriòtics. En el servei a la seva mestressa troba motius per estimar. I aquest amor ha estat més fort que les raons dels poderosos.

Dissabte 9 juny Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 68

Senyor, obre el meu esperit a la intel·ligència de la teva Paraula, i que el meu cor es mantingui encès mentre tu em parles. Així com la pluja fecunda la terra i fa germinar la llavor, que la teva Paraula, Senyor, compleixi, en el cor de la meva vida, la seva missió, la teva voluntat; que fecundi la meva vida i li permeti donar fruits. Sí, que la teva Paraula sigui la veritat de la meva existència, llum en el meu camí.

Diumenge 10 juny 2 Reis 5, 1-7

Els poderosos es preocupen per les grans coses: protegir l'estat, defensar ideologies, preparar la guerra, vigilar l'adversari, fer demagògia, sobre els problemes de la societat, sobre l'economia. Els polítics ens cansen amb les seves trifulgues de pati de col·legi, en constant campanya electoral. Tu, com la noieta, mira de poder portar-ho tot al nivell més humà i fraternal possible. Amb realisme, actua, en el lloc que et pertoca, per resoldre els problemes que se't presenten. Segueix la política del gra de sorra.

Dilluns 11 juny 2 Reis 5, 8-12.

Eliseu ni tan sols surt a rebre Naaman, el cap de l'exèrcit dels arameus. El remei? El més prosaic i senzill que es pugui imaginar: véu i renta't set cops al Jordà. I Naaman s'enfada. Se sent poc considerat. Què s'esperava? Una recepció reial amb gran pompa, protocol i reverències? Un ritual ple d'encanteris, gestos i màgia? Res de tot això. Un cop més destaca la senzillesa dels petits davant dels deliris de grandesa dels poderosos. Per més a munt que et trobis, sàpigues mantenir en tu l'esperit humil. Sempre de peus a terra.

Dimarts 12 juny Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 69

Portat a perdonar (I). Déutot poderós, ajuda'ns a suportar amb un somriure el mal que ens facin; fes fora de nosaltres tot desig de venjança. Fes que no tornem mal per mal, sinó que la nostra joia estigui en la teva voluntat, i que puguem passar per les dificultats de tal manera que en tot i per tot et siguem agraïts i el lloem. Martí Luter

Dimecres 13 juny 2 Reis 5, 13-16

Un cop més, la saviesa està en els petits. Naaman està a punt de marxar, enfadat. I els seus servents, que l'anomenen "pare", l'aconsellen. Li fan baixar els fums. El guariment es produeix -tal com Eliseu havia dit- la conversió al Déu d'Israel, i la necessitat de compensar. Eliseu, "el servent" del Senyor no ho accepta. Eliseu ha fet el que havia de fer, i fent-ho ha servit el Senyor. És més bo donar que rebre. El millor regal certament està en veure que Déu el guia en un ministeri que dona fruits. No necessita res més.

Dijous 14 juny 2 Reis 5, 17-19

Naaman ha sigut convertit al Déu d'Israel. Es vol emportar un tros de terra. Però hi ha un problema: Tindrà el deure d'adorar el déu del seu sobirà. Caurà doncs en infidelitat. I Eliseu que diu?: "Vés-te'n en pau". I prou. Res d'amenaçes. Res de: "has de deixar el càrrec", o: "només a Israel podràs servir Yahveh, el teu Déu". Viure l'amor que Déu et dona, viure en bona salut allà on et trobes. Un amor in-condicional, i in-condicionat. Res no el determina, ni institucions, ni parets, ni territoris. El teu Déu, a tot arreu on vas.

Divendres 15 juny 2 Reis 5, 20-27.

L'ambició, l'obsessió pel diner. Viure dominat per la cobdícia... una lepra que t'aïlla, et separa de la resta.

Dissabte 16 juny Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 69

Portat a perdonar (2). Déutot poderós, recorda'ns sempre que ningú pot fer-nos mal sense fer-se mil vegades més mal a si mateix davant dels teus ulls. Fes que siguem així portats a perdonar abans que a respondre amb el mal, a tenir compassió abans que a odiar. Martí Luter.

Diumenge 17 juny Jn 15,18-21

Evangelí radical. El món m'odia? No és més aviat el contrari? El món modern m'estima, i tant que m'estima... (i me l'estimo). M'estima perquè sap que li puc donar molt! Sóc una peça més del sistema mundial, i no puc fallar! He de seguir consumint (i m'agrada), contaminant, (ves, què hi puc fer!). I tu, Senyor, m'has escollit per fer una tasca més noble que la de malmetre la creació en la que tu has mostrat el teu Regne. Quan trobaré la perla, Senyor, per la que seré capaç de deixar-ho tot i seguir-te? I de fet... l'he trobat. Potser el problema és que no acabo d'estar convençut que valgui la pena.

Dilluns 18 juny Jn 16,21-23a

La dona, afligida, "ha arribat la seva hora". La dona que dona vida, es desprèn d'una vida que l'ha omplert durant 9 mesos (+/-). Es buida d'aquesta vida. Jesús també va tenir la seva hora, es va buidar de la seva vida, la va donar. Però de sobte l'alegria d'un nou naixement. Tu també has de tenir la teva hora en la que has d'acceptar buidar-te de tu mateix, i deixar-te infantar de nou a la vida. Costa. Pot haver-hi plors i sofriment, però després hi ha un gran goig.

Livre de Prières. Soc. Luthérienne. Ed. Olivétan. p. 69.

Dimarts 19 juny Livre de Prières, Société Lutérienne. Editions Olivétan. p. 69

Portat a perdonar (i 3). Déu totpoderós, fes que cap de nosaltres busqui el seu propi benefici en detriment de la felicitat del seu proïsme. Dona'ns de poder rebutjar tota forma d'odi, tot esperit de discòrdia, per poder viure junts com vertaders infants de Déu, dient en perfecta amistat, no "Pare meu", sinó "Pare nostre". Martí Luter.

Dimecres 20 juny Joan 10,1-10

“Jo sóc la porta”. Tot el contrari del que alguns pensen. Jesús, un lloc de pas. Entrar i sortir, anar i venir. La fe no és un quedar-se embadalit esperant qui sap quina experiència espiritual definitiva. No. Has d’anar i venir del món cap a casa, i de casa cap el món. I en aquest anar i venir, Jesús és la porta. Hi passes sovint. Guarda la teva entrada i la teva sortida. Jesús és la porta de la teva cambra. En Jesús et sents segur, confiat, per parlar amb el Pare.

Dijous 21 juny Mc 10,17-18

Un ric tot cofoi, ell, segur del seu prestigi d’home afortunat i de bons costums. Arriba, i d’entrada ve amb adulacions, i amb una pregunta des del seu punt de vista, possiblement, retòrica. “Mestre bo... què he de fer per tenir la vida eterna?... Imagina’t. Potser ell pensa... ves, què m’ha de dir! Res! Estic en ordre amb Déu. Però...resposta inesperada: “De bo, només ni ha un, que és Déu”. És a dir, baixa del teu pedestal de riquesa i de moralitat, que encara et falta molt. La seguretat del diner davant de Déu, s’ha d’ensorrar, ha de caure.

Divendres 22 juny Mc 10,19-21a

Doncs bé. Ara que saps que no ets bo. Fem un repàs als manaments. Ben mirat... bastant fàcils de complir! I tant! pensa l’home ric. Des de la meua joventut que els compleixo. Fill de bona família, religiós, perfecte complidor de la llei. Què més vols? El passaport cap al cel no me’l pots negar! Jesús l’estima amb la mirada –precisa el text. El que li ha de dir no és gens fàcil d’assumir. Jesús intueix la pena que tot seguit farà que l’home ric se’n vagi tot avergonyit. Fa falta molt d’amor per passar del compliment de la llei a la misericòrdia.

Dissabte 23 juny Livre de Prières, Société Luthérienne. Editions Olivétan. p. 72

De bon humor. Senyor, que aquest dia sigui llum! Que amb els altres, participi a la construcció d’un món més humà. Dona’m el coratge i l’entusiasme per fer el primer pas vers els altres, per donar i rebre un somriure, per dir o rebre un “bon dia”, per gaudir amb els altres. Fes-me feliç i comunicatiu. Que els altres, gràcies a mi, tinguin més ganes de viure. I que jo, gràcies a ells, tingui més joia de viure. Pare, dona’m el teu Esperit perquè a través del que faig, tu et revelis. André

Diumenge 24 juny Mc 10,21b-25

Desprendre's de les riqueses i donar-les als pobres. Una exhortació constant, repetida, posada en pràctica per molts homes i dones. Ignorada per la majoria. Díficil de complir. L'home ric se'n va trist. No s'ha sentit estimat per Jesús. No ha baixat del seu pedestal. S'ha quedat completament desestabilitzat. Només li queda una cosa. Cames ajudeu-me! Desaparèixer per empassar-se el seu orgull i la seva pena. Anar a trobar de nou el consol en les seves possessions i en el seu diner. Jesús t'estima.

Dilluns 25 juny Lc 1,26-31

Camell, no entraràs, queda't en el desert de les teves riqueses. Gaudeix-les en solitari. Imposible salvar-se. Has de viure un capgirament total, converteix el teu cor. Deixa-ho tot i segueix Jesús, i rebràs cent vegades més, des d'ara. Cases? germans? germanes? I Persecucions també!!! Ah, segueix sent difícil: Davant de Déu: riqueses, fora! el compliment de la llei, no serveix! I un cop capgirada la teva vida, perseguit. Preparat per aixecar sempre de nou la teva tenda. Anar per la vida lleuger d'equipatge. Lliure de tot.

Dimarts 26 juny Salm 90, 15-17

En el treball d'aquesta vida prenem decisions, escollim camins i tirem endavant, sumant dies i anys, sumant penes i alegries, però en la balança final, què pesarà més? Seran més els dies de llàgrimes o els de rialles, seran més les decisions dolentes o les bones, no ho sabem. Per això, Senyor, et preguem, que en el camí de les nostres vides ens acompanyis, que els omplis de la serenor de viure qualsevol situació envoltats de la teva abraçada i el teu amor.

Dimecres 27 Juny Salm 94, 1-4

Ens veiem rodejats de dolor, d'injustícia, d'egoisme que oprimeix i oblida els desvalguts i pobres d'aquest món; per això, Senyor, aixequem la veu i et demanem que portis la teva justícia, la teva pau, ... malgrat el dolor segueix aquí. Et demanem Senyor que ens obris la ment per comprendre què és allò que hem de buscar, que ens il·luminis i ens donis les forces per lluitar pels que no tenen veu.

Dijous 28 juny Salm 100

Vull aixecar la meua veu per donar gràcies al Déu que em salva, a Aquell Totpoderós que ha mirat amb dolçor i tendresa el meu cor. Aquell que, sent creador de tot, s'ha fixat en mi i m'ha omplert del seu amor. Malgrat jo mateixa, tu ets fidel a mi. Malgrat la meua petitesa, tu ets al meu costat. Senyor, m'omple l'ànima i et sento proper, per això aixeco la veu i dic: tu ets el meu Senyor, el que m'estima.

Divendres 29 juny Salm 103, 1-5

Si miro enrere veig la teua mà sostenint la meua vida; si m'adono de les meves faltes et veig a tu perdonant-me i guarint-me; quan he viscut la desesperació, allà hi eres. Per això, en el moment d'angoixa, li recordo al meu ser que et miri, que no obli cada una de les vegades en les que t'ha sentit a prop. Per això, quan crec que no hi ha solució, i malgrat que el silenci de la teua resposta m'envolti, sé que hi ets, guardant la meua vida.

Dissabte 30 juny Salm 126

Senyor, vetlles els nostres somnis, les nostres esperances reposen en el teu si. No gires la cara als nostres desitjos, ni oblides els nostres anhels. Fes realitat, Senyor, allò que busquem amb ànsia. Fes-nos viure el somni de l'alegria i la felicitat. Fes en nosaltres meravelles i omple'ns del goig de veure la realitat de la teua salvació a les nostres vides.

Aquesta edició del "Dia a Dia" ha estat confeccionada amb l'editorial i textos de la pastora Marta López i de textos ja publicats en el Dia a Dia del 2n trimestre del 2009.